

ਲੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੇਰੀ ਬੀਰੂਦੇਵ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ -35 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਭਾਰ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗੋਲਡ ਮੈਡਲ, ਗੀਤਾਕਸ਼ੀ ਨੇ -26 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਭਾਰ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗੋਲਡ ਮੈਡਲ, ਯੋਗਿਤਾ ਵਿਕਰਮ ਸਿੰਘ ਨੇ -63 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਭਾਰ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗੋਲਡ ਮੈਡਲ, ਦਕਸ਼ਿਤਾ ਜੈਨ ਨੇ -42 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਭਾਰ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਿਲਵਰ ਮੈਡਲ ਜਿੱਤਿਆ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇਥਨਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ -32 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਭਾਰ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗੋਲਡ ਮੈਡਲ, ਪੁਨੀਤ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪਾਟਿਲ ਨੇ -51 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਭਾਰ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਿਲਵਰ ਮੈਡਲ ਜਿੱਤ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਫਰੀਦਕੋਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੌਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੋਚ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨੇ ਗੋਲਡ ਮੈਡਲ ਜਿੱਤਿਆ ਹੈ ਉਹ ਖਿਡਾਰੀ ਸਤੰਬਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਰਗੀਆਂ CISCE ਨੈਸ਼ਨਲ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣਗੇ। ਫਰੀਦਕੋਟ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਸੁਖਮੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਜੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕੌਂਸਲਰ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਕੋਚ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੋਕੇ ਐਚ ਐਮ ਤਾਈਕਵਾਡੋਂ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਿਡਾਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ੇਤੂ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

165 ਟੈਲੀ ਫਿਲਮਾਂ ਕਰਨ ਤੇ ਬਾਅਦ ਫੀਚਰ ਫਿਲਮਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜੇ :-

‘ਅਦਾਕਾਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮੰਨਨ’

ਨਵੇਂ ਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਟੈਂਟ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਸੌਂਕ ਰੱਖਦੇ ਹਨ :- ਅਦਾਕਾਰ “ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮੰਨਨ ਜੀ”

ਹਾਲੇ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਜਾਰੀ “ ਅਦਾਕਾਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮੰਨਨ ”

ਵਰਲਡ ਪੰਜਾਬੀ ਟਾਈਮਜ਼
ਸਿਵਨਾਥ ਦਰਦੀ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ

ਪੰਜਾਬੀ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਅੱਜ ਸਿਖਰਾਂ ਤੇ ਹੈ। ਅੱਜ ਪੰਜਾਬੀ ਸਿਨੇਮਾ ਵਿਚ ਪਾਲੀਵੁੱਡ ਤੇ ਬਾਲੀਵੁੱਡ ਜਗਤ ਦੀਆਂ ਅਜ਼ੀਮ ਸਖਸ਼ੀਅਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਬਾਕਮਾਲ ਕਲਾ ਨਾਲ ਉਭਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਖਸ਼ੀਅਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਪਿੰਡ ਫਰੀਦੇ ਵਾਲਾ ਦੇ ਸੂਰਜਵੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਿਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਕੁੱਖੋਂ ਜਨਮੇ ਅਦਾਕਾਰ “ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮੰਨਨ ਜੀ” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਟਾਂ ਤੇ ਫਸਲਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਫਿਲਮਾਂ ਵੱਲ ਰੁੱਖ ਕੀਤਾ।

ਓਨਾਂ 2003 ਵਿੱਚ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਸੀ.ਡੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮਾਂ ‘ਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸੌਂਕ ਜਾਗਿਆ, ਕਹਿੰਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਨੂੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਤਾਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਖੁਦ ਚੱਲ ਕੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਏਨਾਂ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਫਿਲਮ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ, ਅਦਾਕਾਰ ਸੁਲੱਖਣ ਅਟਵਾਲ ਤੇ ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੱਧੂ ਨਾਲ 2004 ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਕਰਵਾਇਆ। ਏਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਫਿਲਮ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ‘ਮਨਜੀਤ ਟੋਨੀ ਜੀ’ ਨਾਲ ਰਾਬਤਾ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਏਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਫਿਲਮ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ‘ਟੋਨੀ’ ਨਾਲ ਮਿਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ‘ਹੱਲਾ ਹੋ’ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਅਦਾਕਾਰ “ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮੰਨਨ ਜੀ” ਨੇ ਦੱਸਿਆ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ 165 ਟੈਲੀ ਫਿਲਮਾਂ ਬਣਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ “ਬੀਬੇ ਭੂਆਂ ਮਸਤ ਮਸਤ, ਸਰਪੰਚ ਦਾ ਐਕਸ਼ਨ, ਇੱਜਤ, ਵੱਡੇ ਇੱਜਤਾਂ ਵਾਲੇ, ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਸੱਸ, ਇੱਜਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਗ, ਧੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ, ਇੱਜਤਾਂ ਦਾ ਇਨਸਾਫ, ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼ ਮਸ਼ੂਕ, ਧੀ ਦੇ ਡਰਾਮੇ, ਮੇਰਾ ਫੈਸਲਾ, ਨਜਾਇਜ਼ ਰਿਸਤਾਂ, ਨਜਾਇਜ਼ ਔਲਾਦ, ਨਨਾਣ ਭਰਜਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਗੱਲ, ਦਰਾਣੀ ਜਨਾਣੀ, ਫੌਜੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ, ਛੁੱਟੀ ਛੜਿਆਂ ਦੀ, ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਕੁੱਖ, ਫੈਮਲੀ ਕਮਲਿਆਂ ਦੀ, ਘਰ ‘ਚ ਸ਼ਰੀਕ ਜੰਮਿਆ, ਮਾਸੀ ਦੀ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ, ਧੀ ਦਾ ਕਤਲ, ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਬੁਰੀਆਂ, ਨਿੱਕੀ ਉਮਰ ਆਦਿ ਫਿਲਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ।

ਏਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਫੀਚਰ ਫਿਲਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਅਦਾਕਾਰੀ ਦੇ ਜਲਵੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਣਗੇ, ‘ਉੱਡਣਾ ਸੱਪ’ ਜੋ ਕਿ “ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ” ਦੇ ਨਾਵਲ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਦਿਗਜ ਅਦਾਕਾਰ ‘ਗੁਰਮੀਤ ਸਾਜਨ’ ਹੁਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਦਾਕਾਰ ਨਾਲ ਚਾਰ ਚੰਨ ਲਾਏ ਹਨ ਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ‘ਮਨਜੀਤ ਟੋਨੀ’ ਨੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਇੱਕ ਕਰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਸਦਕਾ ਆਖਰੀ ਮੁਕਾਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।

ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਦੂਸਰੀ ਫੀਚਰ ਫਿਲਮ ‘ਸਾਹਿਬ ਜਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਨੇ’ ਹੈ।

ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਅਦਾਕਾਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮੰਨਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਓਨਾਂ ਦਾ ਟੀਚਾ ਚੰਗੇ ਮੈਸੇਜ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਓਨਾਂ ਦੇ ਭਰਾਂ “ਗੁਰਭੇਜ ਸਿੰਘ ਮੰਨਨ ਜੀ” ਤੇ ਉਸਦੇ ਬੇਟੇ “ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮੰਨਨ” ਜੋ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਕਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਓਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਹੈ। ਓਨਾਂ ਦਰਸ਼ਕ ਬੇਹੱਦ ਪਿਆਰ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਓਹ ਜੋ ਵੀ ਅੱਜ ਹਨ, ਓਨਾਂ ਦੀ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਸਦਕਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਚਰਚਿਤ ਅਦਾਕਾਰ “ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮੰਨਨ ਜੀ” ਦੇ ਲਈ, ਓਹ ਫਿਲਮਾਂ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣ ਤੇ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨ। ਅਮੀਨ

ਪੈਸੇ ਮੁਹਰੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਵਜ਼ਨ

ਵਰਲਡ ਪੰਜਾਬੀ ਟਾਈਮਜ਼
ਰਵਨਸੇਤ ਕੌਰ ਸਿੰਘ ‘ਰਾਵੀ’

ਜਗਦੀਪ ਦੀਆਂ ਅੱਜ ਔਖਾਂ ਬੁਰੇ ਵੱਲ ਹੀ ਸੀ। ਸੜਕ ਤੇ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਵੀ ਵਿੜਕ ਹੁੰਦੀ ਜਗਦੀਪ ਭੱਜ ਕੇ ਬੁਰੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਅੱਜ ਰੱਖੜੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਸੀ ਜਗਦੀਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਿਉਹਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚਾਅ ਹੁੰਦਾ। ਜਗਦੀਪ ਲਈ ਰੱਖੜੀ ਦਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਰੱਖੜੀ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਗਦੀਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਗਦੀਪ ਨੇ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਕੱਲ੍ਹ ਭੈਣ ਨੇ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਔਂ ਕਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾ ਆਪਾਂ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਕੁੱਝ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦਾ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਲਈ ਸੂਟ ਲੈ ਆਉਂਦੇ, ਪਿੰਡ ਹੈ ਕਿਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਕੁੱਝ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਨਾ”। ਜਗਦੀਪ ਅਤੇ ਤੀਰਥ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਭੈਣ ਲਈ ਸੂਟ ਖਰੀਦਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਤੀਰਥ ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕੁਝ ਹਲਕੇ ਸੂਟ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਗਦੀਪ ਕਹਿੰਦਾ “ਤੂੰ ਭੈਣ ਲਈ ਵਧੀਆ ਸੂਟ ਲੈ, ਭੈਣ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਵਾਰ ਮੰਗ ਵਧੀਆ ਪੈਣ ਤੇ ਫਸਲ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤੇ ਸੋਚਦਾਂ ਭੈਣ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਸੂਟ ਲੈ ਕੇ ਦੇਵਾ ਅਤੇ ੧੦੦ ਨਹੀਂ ੨੦੦ ਦੇਵਾਂ। ਇੰਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਭੈਣ ਲਈ ਵਧੀਆ ਸੂਟ ਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਕੱਟ ਕੇ ਜਗਦੀਪ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਦੇਣ ਲੱਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੁਕਾਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਕਿਹਾ “ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ੨੦੦ ੨੦੦ ਦੇ ਕੜਕਣੇ ਨੇਟ ਦੇ ਦਿਓ, ਮੈਂ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ। ਭੈਣ ਦੇ ਖਾਣ ਲਈ ਬਰਫੀ, ਹੁੱਸਗੁਲੇ, ਨਮਕੀਨ ਲੈ ਕੇ ਲਾਉਂਦਾ। ਘਰ ਆ ਕੇ ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਸਵੇਰੇ ਤੂੰ ਔਂ ਕਰੀਂ ਖੀਰ ਬਣਾ ਲਵੀਂ, ਸਿੱਦੇ ਭੈਣ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਖੀਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਗਦੀਪ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਤਰਕਾਲਾ ਵੇਲਾ ਆ ਗਿਆ ਪਰ ਜਗਦੀਪ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਰੱਖੜੀ ਲੈ ਕੇ ਨਾ ਆਈਆਂ। ਜਗਦੀਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਬੁਰੇ ਖਿਆਲ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ “ਭੈਣ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਕਿਤੇ ਬਿਮਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਜਗਦੀਪ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਆਈ ਗਿਆ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਬੇਚੈਨੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਗਦੀਪ ਨੇ ਭੈਣ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਨਾ ਚੁਕਿਆ। ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਵੀਰ ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੇਜਰ ਸੀ। “ਵੀਰ ਭੈਣ ਨੇ ਆਉਣਾ ਸੀ ਅੱਜ, ਹਲੇ ਤੀਕ ਆਈ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਭੈਣ ਦੀ”, ਜਗਦੀਪ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਹਾਂ ਆਹੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਰਜਾਈ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੂਟ ਲੈਣ ਬਜ਼ਾਰ ਆਏ ਹਾਂ, “ਆਹ ਲੈ ਸਿੱਦੇ ਨਾਲ ਗਲ ਕਰ ਲੈ”,

“ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਵੀਰ”, ਸਿੱਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਸਿੱਦੇ ਤੁਸੀਂ ਆਈਆਂ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰ ਦੇ ਉਡੀਕਦੇ ਸੀ”, ਜਗਦੀਪ ਨੇ ਗੁੱਸਾ ਜਤਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। “ਓ ਵੀਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤੇ ਪਿੰਡ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ”, ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਵੀਰਾ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਭਰਜਾਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਹੈ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਕਰਨ ਵੀਰੇ ਕੋਲ ਆ ਗਈ, “ਸਿੱਦੇ ਨੇ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਚੰਗਾ ਵੀਰੇ ਹੁਣ ਬਜ਼ਾਰ ਹਾਂ ਫਿਰ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਿੱਦੇ ਨੇ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਜਗਦੀਪ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਫੋਨ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁੰਨੀ ਕਲਾਈ ਵਲ ਵੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਗਦੀਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੇਖ ਉਸ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਤੀਰਥ ਭੱਜ ਕੇ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁੱਛਦੀ “ਜੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਸਿੱਦੇ ਭੈਣ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ”

ਜਗਦੀਪ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਤੀਰਥੇ “ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬੀ ਭੈਣ ਭਰਾ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇ। ਗਰੀਬ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਭੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਾ, ਗਰੀਬ ਗਰੀਬ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੁੰਨੀ ਕਲਾਈ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤ ਤੇ ਔਕਾਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਟਰਾਂਟੋ ਦਾ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਦੀਦ’ ਔਰਤ ਦੀ ਪੀੜਾ ਤੇ ਰੁਮਾਂਸਵਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ

ਵਰਲਡ ਪੰਜਾਬੀ ਟਾਈਮਜ਼
ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ

ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਸਥਾਪਤ ਕਵਿਤਰੀ ਹੈ। ਪਰਵਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਈ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨਾਲ ਇਕੱਠਿਕ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਮੇਰੀਆਂ ਝਾਂਜਰਾਂ ਦੀ ਛਨ-ਛਨ’ (1998), ‘ਜੀਵਨ ਰੁੱਤ ਦੀ ਮਾਲਾ’ (2023) ਅਤੇ ‘ਸਵੈ ਦੀ ਪਰਕਰਮਾ’ (2023) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ‘ਮੇਰੀਆਂ ਝਾਂਜਰਾਂ ਦੀ ਛਨ-ਛਨ’ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਤਿੰਨ ਐਡੀਸ਼ਨ ਛਪ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸਾਹਿਤਕ ਖੇਤਰ ‘ਚ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੜਚੋਲ ਅਧੀਨ ‘ਦੀਦ’ ਉਸਦਾ ਚੌਥਾ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ 56 ਛੋਟੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ, ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਉਸਦੇ ਅੰਤਰੀਵ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਨਾਲ ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਦੀ ਰੂਹ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਹਨ, ਉਸਨੇ ਹਰ ਕਵਿਤਾ ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜਕੇ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਾਜਿਕ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਰਦਿਆਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਕਾਵਿਕ ਮਾਪ ਦੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਝਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਸਗੋਂ ਕਵਿਤਰੀ ਦੇ ਮਨ ਮਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵੱਖਰੇ ਰੰਗ ਵਿਖੇਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਵਿਤਰੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਵੇਂ ਨਕਸ਼ੇ ਸਿਰਜੇ ਹਨ। ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਬਹੁ-ਰੰਗੀ, ਬਹੁ-ਪਰਤੀ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਵਹਿਣਾਂ ਦੇ ਵਹਾਅ ਦੀਆਂ ਤਰੰਗਾਂ ਭਾਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਵਾਨਗੀ ਵੀ ਦਰਿਆ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਜੋ ਰੰਗ ਵਿਰੰਗੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਧਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਵਿਤਰੀ ਨੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਵੇਕਲੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਰੰਗ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸਮਾਦੀ ਰੰਗ ਵੀ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਦੀ ਉਹ ਖੁਦ ਕਵਿਤਾ ਬਣਕੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੁੱਧ-ਬੁੱਧ ਖੋ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਲਿਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤ ਹੋਣਾ ਹੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੈ, ਬ੍ਰਿਹਾ, ਪੀੜਾਂ, ਦੁੱਖ-ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਲਝਣਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਨਿਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਔਰਤ ਜਦੋਂਜਹਿਦ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਕੈਦੀ ਬਣਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਪਤੀ ਦਾ ਘਰ ਸੰਵਾਰਦੀ, ਬਣਾਉਂਦੀ ਤੇ ਉਸਾਰਦੀ ਹੈ। ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਤਿੜਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੋਈ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਟਿਕਾਅ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਹੋ ਕੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਲ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਤਿਤਲੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਭੌਰੇ ਤਿਲਮਾਲ ਉਂਦੇ ਹੋਏ ਰਸ ਚੂਸਕੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ ਤੇ ਔਰਤ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਿਨਾ ਆਤਮਾ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਔਰਤ ਆਪ ਹੀ ਮੋਹ ਮੁਹੱਬਤ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਵਿੱਚ ਫਸਦੀ ਹੋਈ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਰੰਸ਼ ਹੈ। ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਉਹ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਹਿਣ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਲਚਾਈਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਉਪਰ ਤਿੱਖੇ ਟਕਰੇ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਸ ਨੋਚਕੇ ਦਰਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਾਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਔਰਤ ਨਿਰਜਿੰਦ ਲਾਸ਼ ਬਣਕੇ ਵੀ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਬਜਬਾਗ ਤੇ ਵਾਅਦੇ ਵਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਭਲੇ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਹਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਸਮਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਮਝ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਟਕੇ ਪੱਲੇ ਪੈ ਗਏ ਤੇ ਸਮਝ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਈ। ਕਵਿਤਰੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਲੇ ਵੇਲੇ ਆਉਣਗੇ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸਨੇ ਭਲੇ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇ, ਉਹ ਆਪਣੀ ‘ਤਨ ਅਗਨ’ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੀ ਹੈ:

ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਬਾਲਣ

ਖੂਨ ਦਾ ਤੇਲ

ਬਲਦੇ ਤਾਂ ਭਾਂਬੜ ਬਲੇ

ਵੇਖੋ ਨਾ ਵੇਲੇ ਭਲੇ...।

‘ਬੇਸਮਝੇ ਸਾਂ ਹੱਸਦੇ’ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਰੀ ਲਿਖਦੀ ਹੈ:

ਬੇਸਮਝੇ ਸਾਂ ਹੱਸਦੇ

ਸਮਝਦਾਰ ਹਾਂ ਤੰਗ

ਮੁੜ ਮੁੜ ਚੇਤੇ ਆਂਦੇ

ਬਾਲ ਉਮਰ ਦੇ ਰੰਗ

ਭੋਲੇ ਸਾਧੇ ਲੋਕ ਪਰ

ਦਿਲ ਦੇ ਸਨ ਅਮੀਰ

ਇੱਕ ਦਰ ਸੀ ਬੁਕਦੇ

ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਫ਼ਕੀਰ.....

ਔਰਤ ਆਜ਼ਾਦੀ ਭਾਲਦੀ ਹੈ, ਮਾਨਸਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਈ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ ਰਾਹੀਂ ਵਰਗਲਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਰਣ, ਹੌਸਲਾ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਤਿਤਵ ਨੂੰ ਸਮਤੁਲ ਰੱਖਕੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਉਲਝਣਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰੀ ਪਾਕਿ ਪਵਿਤਰ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਦਿੰਦੀ ਹੋਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਹੱਬਤ ਨਿਰ-ਸਵਾਰਥ, ਨਿਰ-ਉਚੇਚ ਅਤੇ ਨਿਰ-ਵਿਰੋਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਜ਼ਮਾਨਾ ਆ ਗਿਆ, ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਝੂਠ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਨਾਲ ਮਾਰਕੀਟ ਦੀ ਵਸਤੂ ਬਣਨ ਦੀ ਥਾਂ ਸਿਆਣਪ ਦਾ ਮੁਜੱਸਮਾ ਬਣਕੇ ਵਿਚਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਮਾਨੇ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਵਿਤਰੀ ‘ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜ’ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦਈ ਮਰਦ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਇਸਤਰੀਆਂ ਉਪਰ ਮਰਦਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵਕਤਾ ਨਾਲ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਦਿਆਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ੁਲਮਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਗੋਂ ਇੰਟ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਵਿਤਰੀ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ‘ਦੀਦ’ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀ ਮੋਮ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਮੁਹੱਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਥੱਲੇ ਹੱਥ ਦਿੰਦੀ ਹੋਈ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਪੀਂਘਾਂ ਝੂਟਣ ਸਮੇਂ ਆਪਾ ਖੋ ਬਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਦੋ ਬੰਦ ਔਰਤ ਦੀ ਮੁਹੱਬਤ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਔਰਤ ਮਰਦ ‘ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲੱਟੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ:

ਤੇਰੇ ਮੁੱਖ ਦਾ ਪਿਆ ਝਲਕਾਰਾ

ਚੰਨਾ ਵੇ ਸਾਡੀ ਹਉਂਟੁੰਟੁੰ ਗਈ।

ਮੱਥੇ ਲੱਗਿਓਂ ਬੰਦੇ ਦੀ ਜੂਨੀ

ਤੂੰ ਅਸਲੋਂ ਫ਼ਕੀਰ ਮਹਿਰਮਾ।

ਉਹ ਮਰਦ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਦੀ ਪੁਤਲੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੇਇਖ਼ਲਾਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਮਰਦ ਨੂੰ ਬੇਇਖ਼ਲਾਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਔਰਤ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਸਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਮਰਦ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਨਿਰਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਹ ਵਸਲ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮਰਦ ਔਰਤ ਦੀ ਰੂਹ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਆਪਣਿਆਂ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮਰਦ ਤੇ ਔਰਤ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਹਓਮੈ ਦੀ ਤਿਲਾਜ਼ਲੀ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕੱਠਿਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੰਜ ਕਵਿਤਰੀ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਔਰਤ ਸੁੰਦਰ ਵਿਖਾਈ ਤਾਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹ ਦੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰਵਾਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਲਾਕਾਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਅਲੂੜੂ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਪਰਵਾਸ ਵਿੱਚ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਕੁੜੀਆਂ ਡਾਲਰਾਂ ਦੀ ਚਕਾਚੌਂਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਲੀਕੇ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਫਿਰ ਖੱਲਲ ਖ਼ਰਾਬ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦਮਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਔਰਤ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਬਿੜਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਦਾ ਇਹ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਰੁਮਾਂਸਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ।

80 ਪੰਨਿਆਂ, 150 ਰੁਪਏ, 10 ਡਾਲਰ, 5 ਪੈਂਡ ਕੀਮਤ ਵਾਲਾ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਸੰਪਰਕ: ਦਵਿੰਦਰ ਬਾਂਸਲ ਟਰਾਂਟੋ ਕੈਨੇਡਾ:4168045320